

**Happiness only
real when
shared...
INTO THE WILD**

Úvodné slovo

Vinšovať vám 1.2.2014 je trochu neskoro, preto to vynechám ☺

Som rád, že sa môžeme stretávať formou Oblasťníka aj v roku 2014, koľko čísel vydáme ostáva záhadou. Prvé tohtoročné číslo však máme úspešne za sebou, tak si ho poďme v krátkosti predstaviť.

Začíname ohliadnutím sa za Betlehenským svetlom 2013 a vašimi skúsenosťami pri preberaní a odovzdávaní plamienka medzi skautov i ľudí... Z vianočného a silvestrovského obdobia vám ďalej ponúkam svoju skúsenosť zo Štrasburgu, kde som spolu s ďalšími 30 tisíc mladými ľuďmi z každého kúta Európy vítal nový rok v tichu a špiritualite Taizé.

Kto by nepoznal nové zloženie oblastnej rady či jednotlivých členov, nech „scroluje“ nižšie, kde si jednotlivé profily môže preštudovať. (sorry Xavier, nedalo sa ďalej čakať ☺).

Čiňanové zamyslenie z Hyde Parku som rozšíril o mini anketu, na zaujímavú otázku, ktorú možno riešite aj vo vašom zbore. Oslovil som viaceré osoby, no nie od každého mi prišla odpoveď. Snažil som sa získať názor z čí najväčšieho rozptylu zborov, no finálne sa to k mojej spokojnosti nepodarilo. Snáď nabudúce. Ak by k tomu boli nejaké postrehy, môžeme sa tejto téme povenovať aj v ďalšom čísle.

Ďalej na vás čakajú recenzie, konkrétne na momentálne „headline“ predstavenie Divadla Jonáša Záborského v Prešove, knihu z vydavateľstva Kumran a na nový skautský román!

Kovi vám predstaví ďalšiu skupinu svetového formátu a v tomto čísle tiež nájdete zaujímavé „focusky“ – zamyslenia od Zuzu a Geparda.

Tak nech sa vám dobre číta!

So stiskom ľavice

Yan

Zaujímavé termíny

22.2. – Thinking Day

15. 3. – Voľba prezidenta SR

30.4. – 2% z daní FO

Z OBSAHU

BS – 2

Taizé – 3

Rozhovor – 5

História – 8

Hyde Park – 10

Focuska – 11

Divadlo – 12

Literatúra – 13

Muzika – 16

Recenzia – 17

...

Betlehemske svetlo 2013

Viedeň

Tradícia odovzdávania Betlehemskeho svetla na Slovensku koluje už mnoho rokov. Ani rok 2013 nebol výnimkou. Po minulé roky som sa zúčastnila odovzdávania svetla poľským harcerom či už na Slovensku alebo na poľskej strane. Tento rok sa mi podarilo vďaka svojej práci zúčastniť sa svätej omše a odovzdávania svetla priamo vo Viedni.

Vo vnútri kostola Votivkirche som sa ocitla medzi mnohými ďalšími zástupcami skautov a skautiek z viac ako 25 krajín sveta. Pri vstupe dnu som stratila reč pri pohľade na tú rôznorodú masu ľudí, ktorá sa objavila predomnou. Chlapci či dievčatá, starší či mladší, veľkí či malí, všetci sa tam

zhromaždili z jediného dôvodu. A ja som toho mohla byť súčasťou. Vidieť toľko rôznych druhov skautských košiel a ešte väčší počet šatiek na jednom mieste, doslova pod jednou strechou, bolo niečo neopísateľné.

Dokonca som si jednu českú šatku doniesla aj domov, výmenou za našu národnú.

Ja, dievča zo severu východného Slovenska, ktoré sa nemohlo príliš často zúčastňovať skautských akcií v zahraničí, som si túto chvíľu vychutnávala naplno. Bolo úžasné vidieť, ako dokáže jedna myšlienka spojiť ľudí dohromady a zhmotniť ju vo výnimočný čin. Prijat' a odovzdať malé svetielko nádeje ľuďom po celom svete. Odovzdať lásku z našich sŕdc a dobro z našich duší.

Verím, že ten malý plamienok, tá iskierka života, ktorá bude svietila na štedrovečernom stole mnohým ľuďom, prinesla pokoj, dobro a lásku do ich rodín, aby ju o opäť s radosťou v srdci očakávali nasledujúci rok a delili sa s týmito pocitom so svojimi blíznymi.

Renata Vladyková - Afrika
foto: internet

Zakopané

Na tradíciu trvajúcu už 24 rokov sa nezapadlo a Slovensko bolo opäť súčasťou reťaze, ktorou Betlehemske svetlo spojilo celú Európu. Po prijatí svetla od Rakúskych skautov bolo na nás, aby sme posunuli svetlo ďalej na sever. Pritom už tradične nemohla chýbať ani Východoslovenská skautská oblasť. V sobotu 14.12. sa zástupcovia oblastnej rady a piatich skautských zborov vybrali na severnú stranu Tatier, do mesta Zakopane, aby boli súčasťou momentu odovzdania svetla poľským harcerom.

Náš program začal už mestskou hrou v Levoči. Tímy skautov si prešli celým adventom ešte raz. Na každý deň mali

prípravené zaujímavé úlohy a ich plnenie neraz sprevádzali výbuchy smiechu. Potom, čo každý tím úspešne oslávil Štedrý deň, sme sa mohli opäť vydať na cestu. Betlehemske svetlo je len symbolom skutočného Svetla Vianoc. Na konci omše nastal samotný obrad odovzdávania.

Poľská náčelníčka Malgorzata Sinica prijala svetlo od členov Slovenského skautingu a následne sa svetlo šírilo z rúk do rúk celým kostolom. Po záverečnom požehnaní sa skauti aj harceri vybrali domov - šíriť svetlo všade, kam pôjdeme.

V Zakopanom už vrcholili prípravy. Po vyhodnotení mestskej hry sme mali chvíľu času, aby sme sa prešli po peknom areáli Sanktuaria Matki Bozej Fatimskej, nasledoval koncert poľskej gospelovej kapely a po ňom, o polnoci, poľsko-slovenská omša. V kázni sme boli vyzvaní prinášať Svetlo všade, kam pôjdeme.

Branislava Birošová - Branka

Vlaková hliadka

Dňa 21.12.2013 tak ako aj hliadky z iných zborov, tak aj my hliadka z 33.zboru Ordo Salinae sme sa zúčastnili rozdávania Betlehemskeho svetla. Vybrali sme si hliadku z Košíc do Lipan. Cestovali sme z Prešova do Košíc, kde sme si od skautov z Kysaku odpálili

svetlo, vymenili skúsenosti, zážitky a o malú chvíľu sa začala naša cesta, počas ktorej sme rozdávali ľuďom betlehemske svetlo - posolstvo pokoja, lásky, mieru a porozumenia. Každé jedno odpálenie v nás vyvolalo úsmev na tvári. Každé jedno odpálenie je veľmi dôležité, aby sa posolstvo šírilo ďalej a ďalej.

Po príchode do Lipan sme boli so svojou cestou spokojní. Neskôr po menšej prechádzke a návšteve v Lipanoch sme sa odobrali do Prešova. Večer sme prišli na Solivar, kde sme svetlo odovzdali a udržiavali až do Štedrého dňa.

Jaroslav Sučka - Jari

Púť dôvery na zemi – Taizé 2013

V čase kedy je vianočná radosť nerušená povinnosťami z upratovania či pečenia koláčov, kedy utíchol zhon a napäté očakávanie darčiekov a keď si väčšina z nás užíva prázdninové či dovolenkové dni pred blížiacim sa záverom roka, tak práve vtedy je ten správny čas zbaliť si posledné veci a vydať sa na európske stretnutie mladých s bratmi z komunity Taizé. Táto pozvánka sa opakuje každý rok na prelome rokov pre mladých, aby sa ponorili do spoločnej modlitby, zamyslení a zdieľaní so všetkými, ktorí milujú Krista.

Po minuloročnej skúsenosti z Ríma, som si nenechal ujsť toto pozvanie do Štrasburgu – mesta s bohatou históriou a kultúrou, ktoré sa stalo centrom zmierenia medzi národmi v Európe. Práve komunita bratov z Taizé je podobenstvom spoločenstva, ktoré chce svojim životom byť znakom zmierenia medzi rozdelenými kresťanmi a národmi.

protestantských cirkví, z približne 30 národov. Bratia žijú z práce vlastných rúk. Niektorí chodia na miesta poznačené biedou, aby tam boli svedkami pokoja a súčasne boli blízko tým, ktorí trpia. Snažia sa sprítomňovať lásku medzi najchudobnejšími, deťmi na uliciach, väzňami, zomierajúcimi a tými, ktorí sú v hĺbke svojej duše zranení rozbitými vzťahmi a opustenosťou. Jednou z iniciatív bratov je aj zvolanie a organizovanie európskych stretnutí mladých nazývaných tiež púť dôvery na zemi.

Stretnutie v Štrasburgu bude mať svoje prvenstvo v histórii stretnutí tým, že každý pútnik našiel prijatie v hosťujúcej rodine. Sám brat Alois – prior komunity vyjadril svoje nadšenie: „Aká úžasná pohostinnosť! Skutočnosť, že mladí cudzinci, ktorí prišli na stretnutie a boli všetci prijatí v rodinách na oboch stranách hranice, je znamením nádeje.“

Ja sám môžem potvrdiť, že táto skúsenosť je veľkým povzbudením a jednou z pridaných hodnôt tohto stretnutia. V skupinke Slovákov, v ktorej som bol nás prijala katolícka farnosť v Ichenheim (20 km od Štrasburgu) spolu s ďalšími mladými zo Švajčiarska, Francúzska, Bieloruska, Poľska a Nemecka. Spolu s dvoma priateľmi nás potom hostila protestantská rodina, ktorej prijatie, gestá, pohostinnosť a štedré srdcia u mňa stále rezonujú a sú príkladom veľkej lásky k blížnym.

Program dňa počas stretnutia zväčša pozostával z týchto aktivít. Raňajky v rodine, spoločná modlitba vo farnosti, zdieľanie v malých skupinkách, odchod z farnosti do

Štrasburgu, možnosť zúčastniť sa rôznych workshopov alebo prehliadka mesta, vydávanie jedla, spoločná večerná modlitba, odchod do farnosti. Na Silvestra k tomu pribudla nočná modlitba za mier a festival národov. Opäť sa ukázala veľká pohostinnosť domácich rodín, ktoré nám pripravili v miestnej reštaurácii bohaté švédske stoly. Cítil som sa ako na slávnostnej recepcii. Oslavy nového roka sa niesli v znamení kultúrneho programu, ktorý si pripravili jednotlivé krajiny. Nechýbal bieloruský národný tanec, ukážka fungovania švajčiarskych hodínok, poľské koledy či slovenský Macejko.

Bratia z komunity pripravili pre pútnikov štyri hlavné podnety na zamyslenie. Prvý podnet – Pridaj sa k miestnemu modlitebnému spoločenstvu. Druhý podnet – Rozšíriť priateľstvo poza hranice, ktoré nás obmedzujú. Tretí podnet – Pravidelne sa zdieľať a modliť s inými a štvrtý podnet – urobiť hmatateľnejším spoločenstvo medzi všetkými, ktorí milujú Krista. Nad týmito podnetmi sme uvažovali pri zdieľaní v malých skupinkách a dostávali povzbudenie od brata Aloisa pri večerných modlitbách.

Prvky, ktoré na mňa najviac počas stretnutia vplývali boli sloboda, jednota a ekumenizmus. **Sloboda.** Vnímam som všetky aktivity ako pozvánku. Modlitby, zdieľanie, program všetko bolo dobrovoľné. Mohol som spoluvytvárať spoločenstvo, no mohol som prežiť ten čas aj úplne sám. Rešpekt a úcta k názoru, k náboženskému prejavu či konaniu odlišuje túto akciu od všetkých iných.

Jednota. Brat Alois v jednom z príhovorov hovoril, že: „Viera sa rodí vtedy, keď zažívame spoločenstvo a objavujeme, že Kristus je prameňom bezvýhradnej jednoty.“ Bolo skvelé sledovať ako sa niekoľko tisícový dav usádza k spoločnej modlitbe a jemné šuchotanie premieňa na ticho.

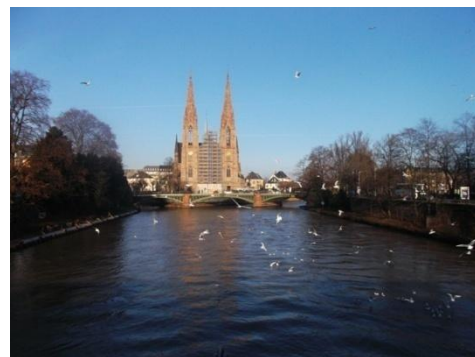
Taizé je dedinka vo Francúzsku v oblasti Burgundsko, do ktorej v roku 1940 prišiel Švajčiar Roger Schutz s túžbou pomáhať ľuďom v núdzi a v tichu a ústraní sprítomňovať Božiu lásku. Postupne sa k nemu pridávali ďalší muži, ktorí hlavne počas vojny pomáhali ukrývať utečencov a neskôr prijímali nemeckých vojnových zajatcov. Dnes tvorí komunitu v Taizé viac ako 100 bratov. Pochádzajú tak z katolíckej ako aj z rôznych

Nie prázdne ticho, ale ticho, ktoré pramení z uvedomenia si Božej blízkosti. Či zvedavých, či hľadajúcich, či hlboko veriacich všetkých spájaj určitý presah, ktorý je ťažko opísať, ten sa musí zažiť.

Ekumenizmus. Dlho pre mňa bolo toto slovo len cudzím pojmom. Na Taizé som mal možnosť zažiť, praktickú stránku ekumenizmu. Spoločná modlitba, kde nikto nerieši liturgické úkony, kde sa duchovní z iných denominácií poznávajú a srdečne rozprávajú, kde protestant „tahá“ piesne na katolíckej omši. To sú zrozumiteľné prejavy spoločnej viery. Spoločná túžba po jednote u mladých určite je, dokumentoval ju aj spontánny potlesk na slová brata Aloisa: „*Nazývať sa kresťanmi znamená nosiť meno Krista. Identitu kresťanov získavame skrze krst, ktorý nás zjednocuje s Kristom. Skúsme túto našu spoločnú identitu spraviť viditeľnejšou namiesto*

toho, aby sme zdôrazňovali identitu našich denominácií. To, že sa zhromaždíme pod jednou strechou, by nemalo v nás vyvolávať strach z toho, že by pravda Evanjelia mohla byť zriadená. Môžeme veriť Duchu Svätému. Nespájajme sa preto, aby sme boli silnejší, ale aby sme boli verní Kristovi, tichí a pokorní srdcom.“

Toto posolstvo patrí všetkým, ktorí majú otvorené srdcia a myseľ. Ak je pre mladých Levočská hora málo atraktívna, je čas skúsiť medzinárodný rozmer púte. Stačí dôverovať Bohu, že je dobrý a postará sa. Nebolo to dokonalé stretnutie, bol aj dážď a zima, bolo aj slnko a jasno. Mali sme aj málo jedla a potom naraz veľa jedla. Išli sme pešo a tlačili sme sa v električkách. Sem tam sa niekto mračil... Bez toho, by som si však neuvedomil, že do Božieho kráľovstva sa kráča po boku s bratmi a sestrami bez rozdielu a tiež to, že táto Cesta je miestami náročná.

Ak chcete nadobudnúť vlastnú skúsenosť, ponúka sa nasledujúce stretnutie v Prahe, ktoré bude cenovo, časovo aj jazykovo veľmi dostupné. Nie je čo váhať, lebo *tí, ktorí milujú Krista, po celej zemi tvoria v jeho stopách veľkú komunitu priateľstva.*

Dávid Rikk - Yan

...kde je ti koniec môj jediný priateľu bez facebooku...

Nemáš facebook, neexistuješ. Aj takéto vtipkovanie sa často nesie vzduchom. No zdá sa, že čoskoro by sme mohli povedať, nemáš facebook nič pre teba neexistuje. Jednoducho všetko sa stráca v tom modrobielom svete jednotiek a núl. Nebudem tu vraviť o stratenej osobnej komunikácii, či pseudokamarátstvach, či nejednom stratenom detstve a pošliapanom súkromí.

O výhodách a nevýhodách facebooku už veľa klávesníc povedalo svoje. Otázkou je, či aj skauting nepohlcuje ten tajomný modrobiely svet. Ešte nedávno sme sa s radosťou tešili prístupnosti všelijakých potrebných informácií na internete. Chcel si nájsť info o najbližšom zbore, či oddieli? Google to vyriešil. Vyhodil stránku, ktorá ti dala možnosť dozvedieť sa kde a aké zážitky na teba čakajú. Rodičia mohli na fotkách sledovať, ako ich ratolesti prežívajú krásne chvíle so svojimi priateľmi na skautingu. Či dozvedieť sa viac o tom podivnom „krúžku“, na ktorý začali decká od susedov chodiť.

Teraz nám však [www stránku](http://www.teraz.sk) už netreba, máme predsa facebook.

Ved' kto by ešte dnes strácal čas s tvorbou nejakej stránky, ktorú by aj tak nik nenavštevoval. Všetci sú predsa na FB A kto FB nemá, má smolu! Nech len pekne kráča v dave. Ved' kvôli malej hŕstke sa to neoplatí. A koniec koncov, spraviť stránku nevie hocikto a od nás z oddielu dokonca nikto. Na facebooku to je iné, to zvládne každé dieťa, ktoré už vie čítať. Pár kliknutí, stránka je hotová, môžeme začať zbierať lajky. Tak načo strácať čas a plytvať energiu.

Skauting musí ísť s dobou. Všetci sú na facebooku? Buďme aj my. Veď prečo nie. Ale sme si istí, že chceme ostať zavretí len v ňom? Prepáčte milí rodičia, ktorí nemáte facebook, a prepáčte ak nechcete, aby vaše dieťa bolo na facebooku. Ak chcete vedieť o nás viac, mať vždy aktuálne fotky, čerstvé info a oznamy, zaregistrujte sa i svoje deti. Nechcete hádam, aby vaše dieťa bolo mimo..." veď to bolo na facebooku."

Je super, že máme kurzy ako prežiť v lese, ale nežišli by sa nám aj kurzy ako prežiť v divočine techniky ? Vedieť si spraviť vlastnú web stránku a byť prístupný aj tým „zastaralým“, ktorí sa rozhodnutím nemať facebook zmiatli zo sveta virtuálnej reality?

Možno to nevidíte ako problém a facebook pokladáte za dostatočne reprezentatívny a prístupný všetkým bez rozdielu. A možno vás tento problém ani nenapadol, veď máte v zbore šikovného správcu vášho webu a paralelne žijete aj na tom facebookovom. (...aj keď na stránke ste možno boli naposledy pred pol rokom). ..A možno nemáte žiadnu stránku ani facebookovú a vás to ani netrápi. Žilo sa kedysi aj bez toho. A máte pravdu, svet sa nezrúti.

No myslím si, že vedieť spraviť a mať jednu serióznu oddielovú, či zborovú web stránku by nebola hanba. ..ba dokonca nová praktická skautská zručnosť nikdy nie je na zahodenie.

A tak je tu zase ta stará otázka ako ľudstvo samo: „byť, či nebyť“ iba na facebooku ?

Terézia Brezová - Briezka

Slovíčko s novým oblastným vodcom VSO

Č: Kedy a ako si sa dostal k skautingu ?

M: K skautingu som sa dostal cez spolužiaka Komára v roku 1998. Zábavné na tom je, že sme boli spolu na prvej a zároveň jedinej družinovke, lebo po nej sa Komár už neukázal.

Č: Čo Ti v skautingu robí radosť a čo naopak najväčšie starosti ?

M: Najväčšiu radosť, no zároveň aj najväčšiu starosť v skautingu mi robia ľudia.

Č: Čo považuješ za najväčšiu výhodu skautingu a čo za najväčší problém v dnešnej dobe?

M: Najväčšou výhodou skautingu je, že nie sme zameraní len na jeden smer, jednu skupinu ľudí. Každý si vie nájsť to svoje čo ho na skautingu baví a motivuje. Poznáme veľa ďalších organizácií čo fungujú na Slovensku popri skautingu, ale žiadna z nich nie je otvorená pre takú širokú verejnosť ako práve skauting. Najväčšou nevýhodou je, že v lese nie sú počítače ☺. (myslené ironicky).

Č: Čo si myslíš, aké sú silné a slabé stránky skautingu v našom regióne - oblasti ?

M: V našej oblasti su najsilnejšou stránkou podľa mňa ľudia. Je u nás stále relatívne dostatok schopných ľudí čo chcú robiť a na ktorých sa dá spoľahnúť a to čo sľubia aj splnia. Naša oblasť je podľa mňa (ako patriota) najlepšie

Slovensku aj napriek tomu, že sme rozlohou najväčšou oblasťou! Za to podľa mňa môžu nie len členovia oblastnej rady, ale hlavne zboroví a oddieloví vodcovia, ktorí zväčša uľahčujú prácu práve Oblastnej rade. V neposlednom rade za to môžu aj samotní členovia, od víťat cez skautov, roverov až po starších skautov bez ktorých by sme tu neboli.

Slabou stránkou paradoxne je komunikácia. Zbory, ktoré medzi sebou komunikujú a komunikujú aj s oblasťou, vedú problémy vyriešiť rýchlejšie a ušetriť si zväčša veľa nervov. No sú u nás stále takí, čo komunikujú až keď musia! Z toho dôvodu potom vznikajú problémy a nie len pre nich...

Č: Aké plány, vízie máš v oblasti počas tohto trojročného volebného obdobia a aké na tento rok ?

M: Počas celého volebného obdobia by som rád navštívil postupne všetky naše zbory v oblasti a zistil aké sú kde problémy, starosti či radosti a navrhol pomoc, ktorá bude v mojich silách alebo v silách oblasti pre ich podporu fungovania a zlepšovania sa. Taktiež by som rád v spolupráci s rozvojom a vzdelávaním (Číňanom a Xavierom) vytvoril dva nezávislé tímy, ktoré by boli nápomocné zborom pri organizácii rôznych akcií či kurzov. Ďalšie ciele sa vyvinú časom, keď sa lepšie oboznámim s oblasťou, ľuďmi a funkciou.

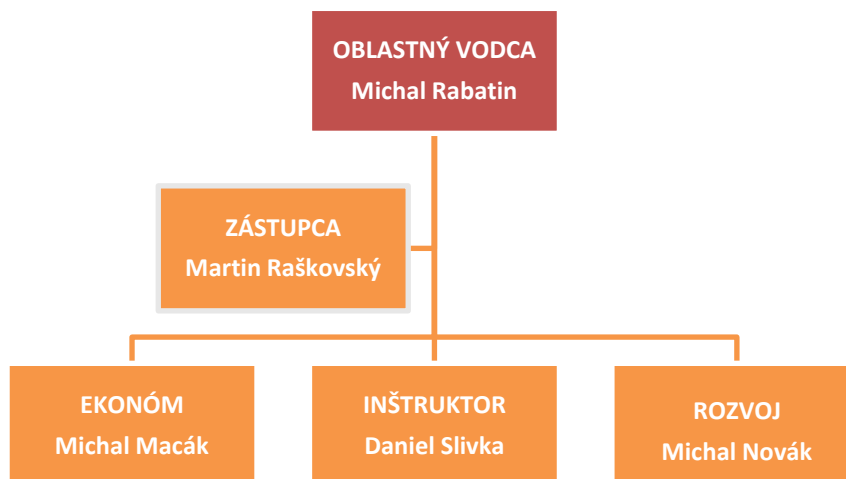

Plány do tohto roku sú skromné, keďže sa ako oblastný vodca ešte len zorientúvam čo a ako môžem, nemôžem a musím. Chcem začať s návštevou zborov a zároveň začať oslovovať ľudí do jednotlivých tímov. Ďalším plánom je rozbehnúť komunikáciu so všetkými zbormi s ktorými to doteraz nejako haprovalo.

Č: Chceš niečo odkázať čitateľom Oblastníka ?

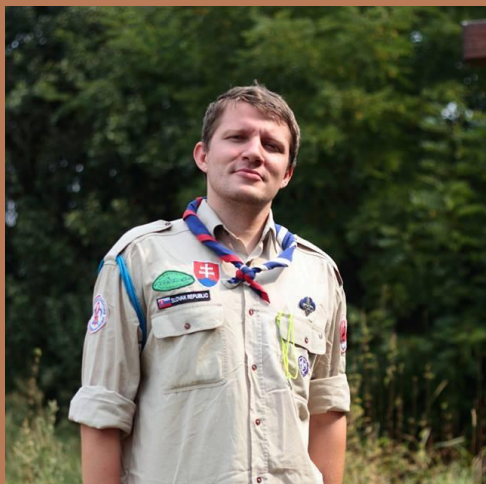
M: Nehľadajte 100 dôvodov prečo nie, ale jeden prečo áno!

Zhovárал sa **Michal Novák – Číňan**
foto: Mišov fb

VSO

Oblastný vodca

MENO, PRIEZVISKO: Michal Rabatin

SKAUTSKÁ PREZÝVKA: Mišo ☺

ZBOR: 65.zbor Brabeňaki Sabinov

CIEĽ, KTORÝ CHCEM DOSIAHNUŤ: Udržať oblasť v takej kondícii v akej je, a byť tu tie tri roky pre vás užitočný.

MOTTO: „Priatelia sú ako hviezdy, niekedy ich nie je vidieť, ale vieme, že sú.“ „Nehľadá 100 dôvodov prečo nie, ale jeden dôvod prečo áno.“

NAJLEPŠÍ SKAUTSKÝ ZÁŽITOK: Je veľa naj zážitkov a len jeden nemá zmysel písať☺

NAJHORŠÍ SKAUTSKÝ ZÁŽITOK: Nemám, všetko zlé je na niečo dobré.

SILNÁ STRÁNKA: Riešenie vecí s chladnou hlavou a nadhľadom.

SLABÁ STRÁNKA: Mám slabé stránky, ale neprezradím☺

OBLÚBENÉ JEDLO: Vyprážaný syr

OBLÚBENÝ FILM: Rôzne filmy s Burianom, Hobbit, Pán prsteňov, Kráľovstvo nebeské a každý dobrý film, na žánri nezáleží...

OBLÚBENÁ HUDBA: Nedvědovci, Nohavica, Kabat, Daniel Landa a hociká dobrá pesnička, či už ľudovka, country alebo rap.

Zástupca oblastného vodcu

MENO: Martin Raškovský

SKAUTSKÁ PREZÝVKA: Veľký medveď

ZBOR: skautovať som začal v 42. zbore Zborov v roku 1997, momentálne som vodcom 126. zboru prof. Hlaváča Hermanovce,

CIEĽ, KTORÝ CHCEM DOSIAHNUŤ? - Prebrať časť agendy, ktorú robil Mufi (kancelárske práce) a tak kryť chrbát oblastnej rady. Sú to také druhé husle, ale sú v orchestri dôležité.

MOTTO: Všetko skúmajte, čo je dobré, toho sa držte! (1Sol 5,22),

NAJLEPŠÍ SKAUTSKÝ ZÁŽITOK: Lesná škola SELŠ r . 2000,

NAJHORŠÍ SKAUTSKÝ ZÁŽITOK: riešenie problémov - tábor Medveďa z Košíc (Marián Dvorský)

SILNÁ STRÁNKA: nekonfliktnosť,

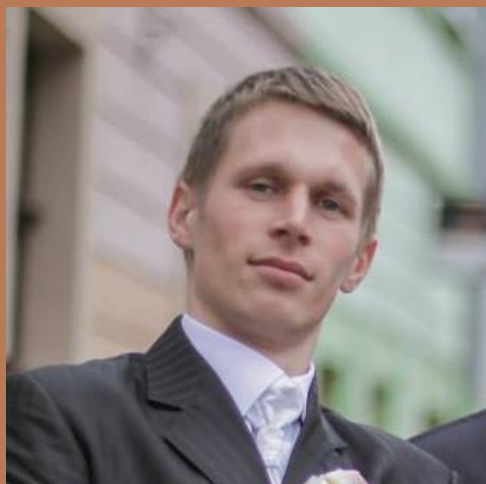
SLABÁ STRÁNKA: málo vytrvalosti

OBLÚBENÉ JEDLO: všetko okrem tarhony a slovenskej ryže,

OBLÚBENÝ FILM: Mrázik

OBLÚBENÁ HUDBA: skupina ABBA (pripomína mi detstvo a mladosť)

Ekonom oblasti

MENO: Michal Macák

SKAUTSKÁ PREZÝVKA: Pončo

ZBOR: 67.zbor SaS Stropkov

CIEĽ, KTORÝ CHCEM DOSIAHNUŤ: V nasledujúcom období chcem zlepšiť komunikaáciu v rámci oblastnej rady, udržať ekonomické veci minimálne na prevzatej úrovni, samozrejme spolu s Maťou. Pomôcť s rozvojom a vzdelávaním. A cieľ na volebné obdobie? Poriadny projekt a/alebo "čo tak skúsiť podvojné účtovníctvo"?

MOTTO: Pravda, ktorá mrzí, je lepšia ako lož, ktorá potešuje. (Goethe). Ľudí počúvaj, vlastného rozumu sa drž.

NAJLEPŠÍ SKAUTSKÝ ZÁŽITOK: asi celý rok 2007, bolo toho veľa a požehnané.

NAJHORŠÍ SKAUTSKÝ ZÁŽITOK: let červeno-bielou helikoptérou

SILNÉ A SLABÉ STRÁNKY nech posúdia iní. Každá palica má dva konce, takže občas aj to najhoršie môže byť pozitívom.

OBLÚBENÉ JEDLO: Palačinky a hovädzí stroganov.

OBLÚBENÝ FILM: napr. Inside man, Peaceful Warrior, A moment to remember...

OBLÚBENÁ HUDBA: Z hudby najmä Landa, to je v poslednom dlhom čase top, Nedved, Nohavica, Kabát, a čokoľvek, čo si viem kedykoľvek spievať len tak pre seba.

Rozvoj oblasti

MENO: Michal Novák

SKAUTSKÁ PREZÝVKA: Čičňan

ZBOR: 8. oddiel J. Murgaša Kysak

JEDEN CIEĽ, KTORÝ CHCEM DOSIAHNÚT: Nedá sa to presne špecifikovať, všetky ciele sa skladajú z menších. Tak asi aby som sa mohol spokojne pozrieť v roku 2016 na oblastnom zhromaždení delegátom do očí :)

MOTTO: Tých je viac, ale posledných pár týždňov je to BÍPiho výrok: „Pre každého z nás sú otvorené dve cesty - sebeckto a služba. Každý človek si musí zvoliť sám, čo je jeho skutočnou pohnútkou. Sebeckto je pohodlnejšie, služba vyžaduje obeť.“

NAJLEPŠÍ SKAUTSKÝ ZÁŽITOK: Uff, tých je kopa, ani si neviem v rýchlosti spomenúť... Asi spokojné prebudenie sa po skončení akcie, tábora a uprataní skladu. Iskra v očiach decák pri spomienkach na tábor, či iné akcie.

NAJHORSÍ SKAUTSKÝ ZÁŽITOK: Na taký si už nespomínam, ak aj bol, našiel som v ňom niečo pozitívne (stále sa dá :)

SILNÁ STRANKA: ak ma niečo osloví a pustím sa do toho, snažím sa ísť naplno a to je zároveň aj slabá stránka, pretože potom iné veci idú trochu bokom a zisťujem, že napríklad dĺžka môjho štúdia je zrazu nad štandardne dlhá :)

SLABÁ STRANKA:

OBLUBENÉ JEDLO: Halušky s tvarohom

OBLUBENÝ FILM: hmm...Biele peklo, Bratstvo neohrozených, ...

OBLUBENÁ HUDBA: Nohavica, Kandráčovci a podľa nálady

Priestor pre váš príspevok

Tento priestor ostal rezervovaný,
možno práve **pre Teba!**

V rozprávke **Ratatouille** zaznie
myšlienka, že variť môže každý!
V našom prípade platí, že napísať môže
naozaj každý!

Často zaznieva názor, že ja
neviem, **tak** písať. Ako tak?
...sadneš za PC, otvoríš Word
a ťukáš písmenká...

Tak ako je skauting otvorený
všetkému dobrému /
užitočnému / hodnotnému.... tak
aj témy príspevkov
v Oblastníku...

Ideálny rozsah príspevku je ¼ strany
word a pripojenie fotky...

Možno práve Tvoj report, názor,
pohľad, **inšpiruje a povzbudí**
niekoho do akcie...

Tak sa nenechaj núkať a napíš
na oblastnik@scouting.sk

Storočnica pokračuje...

Minulý rok sme oslávili sto rokov existencie skautingu na území Slovenska. Celoslovenské oslavy síce neboli tak pompézne ako rok predtým v Čechách, pozitívne na tom ale je to, že sme na naše jubileum nezabudli. Dovoľm si tvrdiť, že Východoslovenská oblasť akciou na Rio Čunčo (Svinke) ju oslávila dôstojne.

So Storočnicou máme pokoj? Kdežeby! Rok 2014 je storočnicou vzniku skautingu v regióne východného Slovenska. Môžeme to ale s istotou tvrdiť? Myslím si, že áno. Aj keď to nikto z nás nemôže pamätať. Počiatky sú zahalené rúskom hmly. Nevieme nič o ich zakladateľoch, prvých vodcoch, počet či mená ich členov. Skautským historikom sa podarilo získať iba málo informácií, ktorým sa dá ale dôverovať.

Ing. arch. Štefan Androvič vo svojich prácach uvádza: „Na základe ministerského nariadenia prvé skautské oddiely v Košiciach, Prešove a Spišskej Novej Vsi vznikli na gymnáziách ešte pred vyhlásením 1. svetovej vojny (t.j. 29.7.1914)“. Existencia týchto oddielov je uvedená aj v Dejínach maďarského skautingu, ktoré boli vydané v nedávnej minulosti. Podľa dostupných materiálov bývalého uhorského ministerstva výchovy skautské oddiely v Košiciach, Prešove,

Václav Rubeš v článku publikovanom v časopise Médium uvádzal na prelome rokov 1914 a 1915 v Košiciach a Prešove vznik oddielov katolíckych skautov Regnum Marianum a židovských skautov Hašomer Kadimah.

Spišskej Novej Vsi a Rožňave nepretržite fungovali počas celej svetovej vojny (t.j. roky 1914 až 1918). V Košiciach v roku 1914 uvádza aj vznik oddielu židovských skautov Hašomer Kadimah.

Dr. Pogarassy v práci Magyar czerkészmozgalom Czehszlovákiában 1919 – 1939 a Bodnár Gábor v práci Magyarorsági czerkészet története uvádzajú v roku 1914 vznik skautského oddielu na evanjelickom gymnáziu v Prešove. Oddiel je spomínaný aj v časopise

Tabortüz ročník II/číslo 4 a ročník III/číslo 4-5.

Na základe týchto informácií nemáme dôvod neveriť, že v historických stoliciach Abova, Šariša a Spiša prvé skautské oddiely vznikli v roku 1914. Spomínané oddiely sa postupne začleňovali do celouhorskeho skautského zväzu, čo môže vyvolávať domienku, že šlo o maďarské skautské oddiely. Skutočnosť je ale trochu iná. Členská základňa prvých skautských oddielov zodpovedala pestrej mozaike národov a národností žijúcich v našom regióne.

Východné Slovensko sa skladá z historických území Abova, Šariša, Zemplína a Spiša. Z nich prvé tri sú dnes súčasťou Východoslovenskej skautskej oblasti a posledné tvorí Podtatranskú oblasť. Preto rokom 2013 sa Storočnica skautingu neskončila. V našej oblasti pokračuje aj v roku 2014! Dokážeme si storočné jubileum počas roka dôstojne pripomenúť? Záleží to iba na nás.

Jozef Mikloš - Mufi

VÝLET

Zbojničák

V prvé decembrové ráno sa vybral 1.Oddiel Skautov z 33.zboru Ordo Salinae uskutočniť jednu z desiatich aktivít k storočnici. Po tom čo sme sa stretli v klubovni a na zastávke nastúpili do autobusu, vystúpili sme až vo veľmi peknej dedinke blízko Prešova, nazývanej Ruská Nová Ves.

Vybrali sme sa na hrad Zbojničák, ktorý sa nachádza blízko tejto dedinky. Ešte predtým ako sme vystúpili na hrad, sme si na lúke zahrli hry,

občerstvili sa čajom, a tak pokračovali na hrad. Počas celej cesty na hrad boli skauti rozmiestnení, poskrývaní a pripravení na útok na prezidenta. Pochodová hra „útok na prezidenta“, nám spríjemnila a urýchlila cestu a ani sme sa nenazdali a boli sme na hrade.

Tam sme sa už mohli kochať krásnym výhľadom na dedinku Ruská Nová Ves, ale aj na blízky Prešov. Prekvapením bolo, že počasie nám doprialo výhľad na vrcholy Tatier, čo nás veľmi prekvapilo. Po čase strávenom na

hrade sme sa vybrali späť na lúku, kde sme si oddýchlili a opäť zahrli nejaké hry. K večeru sme sa rozišli domov s pocitom, že sme prvý decembrový deň nepresedeli doma, ale s oddielom vystúpili na hrad Zbojničák.

Jaroslav Sučka - Jari

Skaut je zdvorilý aj na „nete“

Nedávno sa ma kamarát pýtal, ako sa mám. Chatovali sme, keďže býva ďaleko a tak skoro sa neuvidíme. Pekne som mu niekoľkými vetami odpísala. Tiež som sa ho opýtala, ako sa má. Jeho správanie ma ale poriadne zarazilo. Najprv mi vôbec neodpovedal. Tak som sa opýtala znova, možno si to nevšimol (aj mne sa to občas stáva). Odpoveď prišla: „sakzujem, estedycham...“ (presná citácia). Hotovo! Ostala som sedieť ako obarená. Alebo, akoby mi práve v tej chvíli dal poriadnu facku. Prečo? Povieť Vám zopár dôvodov.

Podľa mňa je dosť neslušné niekoho odbiť štyrmi slovami. Ak sa totiž niekoho na niečo pýtam (a nie je to vyslovene otázka, na ktorú sa dá odpovedať iba áno/nie) je jasné, že v odpovedi očakávam viac ako štyri slová. Takúto superstručnú odpoveď by si príjemca mohol vysvetliť ako totálne odbitie, čítaj: „Daj mi pokoj! Nemám o teba záujem! Už nikdy mi nič nepíš!“.

Je mi jasné, že niekedy nemáme čas na niektorých ľudí a chceme im len zo slušnosti odpísať, aby sme mali pokoj. Ale keď niekomu odpíšeme, pre daného človeka na druhom konci je to signálom, že máte čas a môžete sa mu venovať. Radšej by sme preto mali úprimne a čestne priznať, že nemáme čas a ozveme sa mu/jej neskôr. Alebo odpísať vtedy, keď skutočne na toho druhého čas máme.

používaním diakritiky si ušetríme námahu pri vysvetľovaní dvojzmyslov, napríklad: „pomozes mi preniesť cez mesto listy autom?“ „Načo Ti je auto na prevoz listov? Veď to strčíš do kabelky/tašky.“ „nie listy ale lišty:D“ (znova autentické správy). Inak, mailovanie a chatovanie je skvelý tréning na nacvičenie prstokladu aj s mäkkčňovými a džňňovými písmenkami. Keď príde čas na písanie prác, ušetrí to mnoho času, lebo už vieme, kde je ktoré písmenko a nemusíme hľadať a skúmať, ako sa napíše napríklad „ď“

Ešte čo sa týka slušnosti (čestne priznávam, tiež občas takto zhreším): zabúdame na pozdravy a oslovenia! Z našich správ a mailov sa vytráca Ahoj, Dobrý deň a podobné spoločensky akceptované formulky. To isté napríklad pri rozlúčke (Ahoj, Dovidenia). Neubudne z nás, ak na začiatku a na konci napíšeme o pár písmeniek navyše.

A garantujem, že komunikácia bude omnoho krajšia a účinnejšia.

Existuje nemálo príručiek a návodov, ako správne a efektívne komunikovať. Povieť Vám zopár princípov a zásad, ktoré efektívnosť iste zaručia (mám to overené!).

Tu sú:

- **Zásada komunikovať isté množstvo informácií, nepovedať menej, keď sa očakáva viac, a na druhej strane nepresýtiť prejav príliš informáciami do takej miery, že prestaneme prejav vnímať.**

- **Neklamať a nezavádzať** – poskladajme prejav tak, aby bol pravdivý. Pravdivosť znamená: nehovoriť nič, o čom si myslíme, že nie je pravda, resp. nehovorme to, pre čo nemáme dostatok dôkazov.

- **Hovoriť k veci, uvedomiť si, aký je zámer toho, čo chceme povedať a kedy to chceme povedať.**

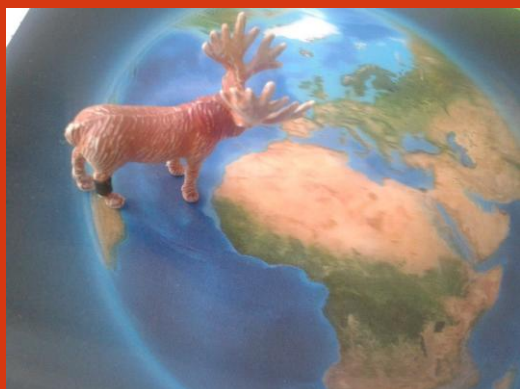
- **A nakoniec** – hovorme jasne, pochopiteľne, zreteľne (dostatočne vyslovovať hlásky, hovoriť dostatočne nahlas, avšak nekričať).

Nie je toho až tak veľa a v zmysle „skaut je zdvorilý“ by sme mohli skúsiť zdvorilosť aj na nete. Ja sa o to už snažím. A čo Vy?

Zuzana Ďurišová - Zuzu

VTIPY

Rudolfovo okienko

- Oci, prečo nemôžem riadiť naše auto? Veď som už dosť starý!
- Ty áno, ale naše auto nie!

Pozri sa na tamtoho chalana, aké má krivé nohy!
- No čo, to je môj syn!
- Eee, ale mu pasujú beťárovi!

Hovorí šéf zamestnancovi:

- Zdá sa mi, že dnes nemáte žiadnu chuť do práce!
- Mám, ale človek sa musí vedieť ovládať.

Hovorí babka vnučke:

- Ver mi, Mat'ka, v živote ženy býva len jedna veľká láska.
- A kto to bol u teba, babi?
- Námorníci.

Jeleň Rudolf

Kam zakotúľat' peniaze zo zbierok?

Pri nedávnej návšteve u sestry Edity Eckhausovej ma zaujala jedna jej poznámka o peniazoch a skautingu. Je doba, keď sa na takmer všetko okolo nás chtiac, či nechtiac pozeráme v prvom rade cez bankovky a žiaľ inak to nie je už ani v skautingu. Pri našej diskusii išlo hlavne o jej rozhorčenie nad problematikou zbierok, hlavne pri Betlehemskej svetle.

Čo s tým ak nám ľudia tlačia do rúk peniaze za plamienok svetla? Vziať, nevziať? Povieme si, veď pre decká, na činnosť, veď prispievajú dobrovoľne. No naozaj nám tieto „drobné“ až tak chýbajú? Na jednej strane všade počas Betlehemskej svetla vravíme o spájaní sa, predzvesti Vianoc, jednoty a na strane druhej dúfame, že pokladnička bude aspoň taká plná ako vlni. Keď sme u nás v Kysaku začínali s roznášaním svetla, tiež nám ľudia tlačili do rúk a vreciek peniaze. Snažili sme sa im vysvetliť, že svetlo sme zadarmo dostali, tak je predsa nemysliteľné a neskautské, aby sme im ho teraz predávali.

A oplátilo sa. Ľudí sme naučili, že namiesto peňazí nás radšej pri návšteve ich domovov ponúknu milým úsmevom, koláčom, ovocím alebo čokoládou, či dezertom.

Dokonca si jednotlivé skupiny skautov sladkosti zbierajú a potom to spoločne v klubovni zjedia. Samozrejme len tí, čo obetovali svoj čas a energiu pri roznášaní svetielka Kysakom. Odpadá nám aj stres s byrokraciou a priznávaním peňazí v účtovníctve.

No ak by som už mal vyberať peniaze za „obyčajné“ odpálenie sviečky, kahanca či lampy, snažil by som sa ich venovať niekomu, kto ich v dnešnej dobe potrebuje viac. Veď Vianoce sú predsa aj o tom vedieť niekoho obdarovať a my sa predsa stále snažíme robiť denne aspoň jeden dobrý skutok. Samozrejme, povieme si, ale za to kúpime laná, dáme

urobiť trička, zaregistrujeme sa. Robíme to pre naše víťazá, skautov a nie pre seba. No je na mieste použiť takéto peniaze práve na tieto „investičné“ účely?

Neponúka nám dnešná doba aj iné spôsoby ako si prilepšiť popri dotácii ak to už tak nevyhnutne potrebujeme? Podľa mňa ponúka, len sme občas leniví ich využívať alebo si povieme, že s týmto predsa nebudeme strácať čas. Preto je podľa mňa celkom pekné nekaziť si nádherné obdobie Vianoc peniazmi, tobôž nie z Betlehemskej svetla. No to je len môj skromný názor.

Michal Novák - Číňan

ANKETA

Aký je Tvoj názor na použitie peňazí získaných zo "skautských" zbierok (BS, skausky ples, iné...)? Posunul/a by si ich ďalej inej organizácii, ktorá ich potrebuje alebo nechall/a na pokrytie potrieb v zbore?

Je to ťažká otázka pretože záleží od situácie v danom meste. My získavame peniaze len z BS, ktoré požívame na celkovú činnosť zboru. Ak by bola v našom okolí organizácia, ktorej by viac pomohli tieto peniaze, nemali by sme problém ich darovať.

Jozef Lenarčíč – Cichý

120. zbor prof. Pavla Bileca Humenné

Záleží to asi v akej finančnej situácii sa nachádza zbor. Ale som za to, keby sa časť peňazí dala niekomu kto ich potrebuje a časť sa použila napríklad aj na činnovníkov v zbore - ako výlet, chata, duchovná obnova.

Gabriela Lopuchovská – Vločka

112. zbor Prameň Prešov – Sekčov

Osobne si myslím, že ani jedna cesta nie je zlá. Podľa mňa je potrebné dobre si zvážiť, či tie peniaze viac potrebuje nejaká iná organizácia, alebo zbor. A samozrejme, ak ich "zbierame" s tým, že sú vopred určené pre nejakú organizáciu, tak ich aj ďalej odovzdať.

Lucia Sokolová

65. zbor Brabeňaki Sabinov

Myslím si, že takto nadobudnúť prostriedky by sa mali vrázať do činovníkov, ktorých je čoraz menej a vyhorení odchádzajú. Je množstvo možností, v akej forme by mohli byť využité (výlety, motivačky, kurzy...).

Pavol Ondrej

112. zbor Prameň Prešov - Sekčov

Táto otázka ma filozofický a aj praktický rozmer, pričom nie je až také jednoduché na ňu odpovedať tromi vetami.

V prvom rade by som rozlišoval medzi tým, za akým účelom (pre koho) sú prostriedky získavané. Ak "darca" venuje prostriedky na činnosť zboru, z akého dôvodu by sme mali tieto prostriedky postúpiť národnej úrovni? Často to môže byť napr. samotný rodič člena zboru, ktorý venuje prostriedky na činnosť svojho dieťaťa a jeho kamarátov. Inak povedané, mali by sme brať ohľad aj na vôľu samotného darcu. Automatické posúvanie vyzbieraných peňazí organizácii taktiež úplne potláča aktivitu a iniciatívu zborov, kde šikovnejší budú doplácať na menej šikovných či lenivých.

V druhom rade si to ani z praktického hľadiska neviem predstaviť. Ak si zbor zadováží "externý" zdroj financií, posunie to národnej úrovni a potom sa môže o

uvedené prostriedky uchádzať prostredníctvom dotácie či grantov, kde vôbec nemusí získať toľko ako vyzbieral, čo prinúti zbor aby tak robil? Prikážeme mu to nejakým nariadením, úpravou v OP ?!

V tomto hľadisku je financovanie zo strany štátu (dotácia) spravodlivé. Počet registrovaných členov x paušál = dotácia. Je nutné si uvedomiť, že dotácia MŠ SR ide na podporu činnosti členov (detí a mládeže). Bez ich registrácie by nie len zbory, ale ani národná úroveň nedostala dotáciu. Ak takto získaná dotácia napostacuje na krytie bežných

výdavkov organizácie, je potrebné si položiť otázku, čo nevyhnutné by mala organizácia z týchto peňazí hrať a za aký servis by si mali zbory priplácať. Ak by mali zbory posúvať svoje extra príjmy národnej úrovni, musí to fungovať aj opačne. Národná úroveň by mala získané príjmy prerozdeľovať rovnakým kľúčom medzi zbory.

Aby som to teda celé zhrnul, ak si zbor zaobstaral "externý" zdroj financovania svojou vlastnou činnosťou, aktívnym prístupom, vôľou donora je podpora priamo tohto zboru či oddielu, nevidím prekážky, aby si zbor uvedené finančné prostriedky ponechal pre svoju vlastnú potrebu.

Martin Kovalík – Tammy
49. zbor Geronimo Prešov

„FOCUSKA“

radikálnosť

Nebojte sa, bude to krátke. A úderné. Dúfam.

Zamýšľal som sa nad tým, či sa prvý bod skautského zákona nestal už len frárou, nejakým heslom, ktoré o sebe prehlasujeme...ale v skutočnosti podľa neho NEŽIJEME.

Asi to znie dosť tvrdo, nemusí to platiť o všetkých, určite nie. Len sa stretávam s tým, že kompromis je častejší ako dodržiavanie pravidiel, že ak sa väčšina na niečom dohodne, tak je to automaticky správne bez ohľadu na morálne zásady, ktoré sú všeobecne platné.

Bratia a sestry skauti, chýba mi medzi nami **radikálnosť**. Teraz si predstavujem, ako sa niekomu už len pri prečítaní toho slova stavajú vlasy dupkom a možno si vyslúžim aj označenie „fanatik“ alebo „fundamentalista“, každopádne, chcem vás aj seba vyzvať k radikálnosti, nie takej, ktorú si predstavíme pri pohľade na prívržencov Al-Káidy, ale k radikálnosti, ktorá nám bude

pripomínať, že som skaut a za **žiadnych** okolností neznevážim svoju česť ani česť iných skautov.

Čo to znamená v praxi? Možno to, že tam jednoducho tie čierne, pardón, dúhové bločky nedám. Alebo že nebudem klamať aj napriek tomu, že ma označia za nezodpovedného. Tých situácií je hrozne veľa. No viem, že na každú z nich existuje len JEDINÁ správna odpoveď, všetko ostatné je zlo - či už menšie alebo väčšie, stále zlo. Za takéto rozhodnutia sa platí. Ale bez nich si chrbtovú kosť nevypestujeme. Držím palce pri robení správnych rozhodnutí.

Michael Široký - Gepard

MYŠLIENKA

„Dnes ľudia poznajú cenu všetkého, ale nepoznajú hodnotu ničoho.“

Dobré predsavzatia majú tú osudnú chybu, že ich vždy robíme prineskoro.“

(Oscar Wilde – Portrét Doriana Graya)

Temná prechádzka temnotou 19. storočia

„Londýn, rok 1888, strach padá na obyvateľov mesta ako hustá hmla, v ktorej sa dejú desivé veci. Na krídlach havranov sa vkráda do každého kúta zlo. Zvíťazí nad ním láska a priateľstvo? Pomôže odhaliť pôvodcu odporých zločinov najslávnejší detektív Sherlock Holmes?“

Takto nás do divadla láka upútavka na najnovší pôvodný slovenský muzikál z dielne DJZ, ktorý nesie meno najslávnejšieho detektíva z diel Sira Arthura Conana Doylea, Sherlocka Holmesa. Tento muzikál je však iný ako predošlé. Sčasti je to aj tým, že pochádza z pera umeleckého šéfa Michala Náhlíka, ktorý muzikál aj režíroval, sčasti tým, že hudbu konečne po dlhej dobe nerobil Gabo Dušík. Nečakajte však žiadne elektronické zvuky, pretože Juraj Haško do piesní pre muzikál Sherlock Holmes obsadil klasický orchester, Róbert Mankovecký hudbu doplnil o texty piesní, a tak nás aj hudba prenáša do konca devätnásteho storočia, keď Londýnu vládla temnota.

Nielen Londýnu a nielen vládla. Aj celá Veľká scéna DJZ do nej spadla. Javisko je plné tmavých, pochmúrnych farieb, ošumelých domov. V tomto si môžeme v jednom z textov piesní „Londýn je mesto nádherné a večné...“ pri pohľade na scénu povedať, že je len večné, i keď veľa záleží na vašom vkuse. Scéna ale neostáva vždy iba londýnskou ulicou, pohybom toční a vysúvaním priestoru orchestriska sa mení na dom Sherlocka Holmesa, krčmu, kostol, či cintorín. A môžem vám povedať, obrovské sochy anjelov sú naozaj veľkolepé, no akosi samoučelné. Kostýmy sú zaujímavou zložkou celého diela, od jednoduchých šiat a oblekov až po nápadité čierne plášte s červenou podšívku, ktorá pri tancoch vyzerá naozaj efektne.

Dej celého muzikálu sa tiež točí. No, narozdiel od scény, sa netočí okolo jednej osi, pretože ústredný motív muzikálu je síce stanovený, je to boj dobra so zlom, dobra v podobe Holmesa a doktora Watsona a zla v podobe Jacka Rozparovača, teda Jamesa Moriartyho a jeho temných havranov, no je iba akýmsi „podfarbením“ mozaiky príbehov, ktoré sa na javisku odohrávajú. Príbeh tak nie je celistvý, skôr ho tvoria mikropříbehy jednotlivých postáv, ktorých je dosť.

Najvýraznejším príbehom, hneď po samotnom detektívovi, je príbeh doktora Watsona, ktorý celý muzikál otvára a v podstate aj ukončuje. Jeho priateľka, ktorú si nájde po smrti svojej manželky, je, prepáčte mi za výraz, asi najpriateľnejšou ženskou akú som kedy videla, alebo je len na môj vkus príliš naivná. Ďalej môžete vidieť príbeh neopätovanej lásky, spokojnej odovzenej krčmárky, žien pofidérnejšej povesti, či neschopného Scotland Yardu. Nebojte sa, u samotného Sherlocka Holmesa sa

neobjaví ani náznak lásky k ženám, skôr naopak.

K hereckým výkonom len stručne a výstižne. Keď už pôjdete na tento muzikál, dúfajte, že postavu Jamesa Moriartyho nebude v ten večer hrať Štefan Hundža, verte mi, nemám nič proti maďarsky hovoriacim ľuďom, mám ich veľmi rada, no na maďarský prízvuk v speve a reči na javisku len tak ľahko nezabudnem, a som si istá, že ak to budete počuť, tak ani vy. V ostatných postavách už medzi alternáciami nie je taký priepastný rozdiel (aj keď o samotnom Sherlockovi som ochotná polemizovať) v hlavnej úlohe sa strieda domáci Boris Srník s hosťujúcim Miroslavom Bodokim, doktora Watsona stvárnil Peter Krivý, Moriartyho Ján Ivan v alternácii so Štefanom Hundžom a Mary Jane Kelyovú Silvia Donová. Prijemným prekvapením pre mňa bola aj Katka Koščová v postave krčmárky, ktorú zdieľa so Stanislavou Pázmányovou. Okrem týchto postáv môžete na javisku vidieť ešte celú plejádu menších postaviek, od hercov cez tanečníkov, až po malých (detských) detektívov.

Mne osobne sa tento muzikál páči, no nie je to muzikál na prvý dojem, treba ho vidieť aspoň dvakrát, ako kvôli alternáciám, tak aj kvôli celkovému dojmu. Vy si však musíte urobiť vlastný názor, naplánujte si kultúrny večer, zájdite do divadla a pozrite si pôvodný slovenský muzikál. Potom mi pokojne napíšte, ako sa vám páčilo, či nepáčilo.

Alžbeta Rusnáková - Akela

MYŠLIENKA

„Naše mravné hodnoty sú podrobené azda najväčšej skúške, keď vidíme cudzie úspechy.“

(A. Cronin)

Perla v piesku

Pozerám sa na promo tituly vydavateľstva Kumran a nedá mi zbaviť sa pocitu, že do modernej kresťanskej literatúry, ktorú distribujú preniká žáner akéhosi „kresťanského love-story“. Umocňuje to aj obálka nového titulu *Perla v piesku* od pôvodom iránskej spisovateľky Tessy Afsharovovej, kde je vyobrazený sympatický mladý muž s ešte pôvabnejšou dievčinou...

Po úvodných stranách som si predstavoval, že asi tak nejako vyzerá tvorba Danielle Steelovej pretože tu máme ľúbeznu kanánsku teenegerku **Rachab** v ktorej 15 tich rokoch rieši jej otec existenčnú otázku. Zomrú všetci členovia rodiny od hladu z dôsledku nezdaru sezónnej úrody alebo predá Rachab za neviestku, čo im vynesie tak bytostne dôležité dukáty. No a máme tu aj toho fešáka z obálky, takže nejaký „romantický vzorec“ by si

vedel predstaviť hádam každý čitateľ.

Našťastie, rýchle úsudky môžu byť mylné a v tomto prípade tie moje určite boli. Autorka veľmi citlivo i presne vykreslila kultúrne disparity vedúce k tak radikálnej voľbe predat' dcéru a zarobiť na chlieb. Začína sa nám vykresľovať nešťastný Rachabin osud, ktorá týmto stráca akékoľvek ilúzie, sny a túžby spojené s budúcnosťou.

Príbeh je inšpirovaný knihou Jozue kap. 1 – 10 a veľmi sa mi páči, že autorka sa „chirurgicky“ presne drží biblickej predlohy. Jej doplnenie deja je zaujímavé a veľmi uveriteľné. Boh naplňa svoj prísľub Izraelu, keď mu dáva ohromujúce víťazstvá pri dobývaní kanánskej krajiny a tieto veľké udalosti pôsobia aj na obyvateľov Jericha, v tom čase jedného z popredných miest. Rachab, ktorá prevádzkuje v tomto meste hostinec sa tak stretáva a postupne z počutia spoznáva vieru Izraela.

Zlom a zásadné rozhodnutie v jej svete nastáva, keď ukryje a zachráni dvoch izraelských vyzvedačov. Týmto činom vykúpi svoj život i životy svojej rodiny pri spustošení Jericha a keďže v jej srdci už horí plameň túžby a viery po hebrejskom Pánovi, ktorý zbúral nez búrateľné jerišké hradby, pripojí sa aj s rodinou k Izraelitom. Trochu mi chýbalo hlbšie rozobratie Rachabinej vnútornej premeny, keď už pred dobytím mesta nachádza vieru a slobodu v modlitbách k Bohu, naopak oceňujem dôraz a vyobrazenie jej viery počas celého rozprávania.

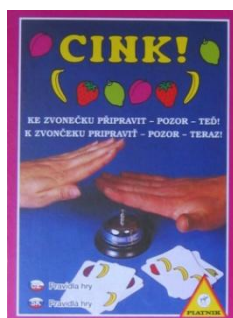
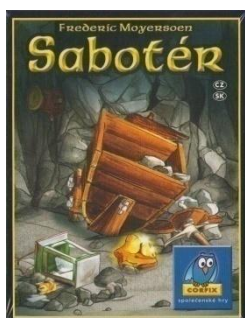
Celkom vítané sú krátke vety, bez zbytočných opisov či úvah, no v niektorých momentoch nepôsobí dej

úplne plynulo. Čo sa týka postáv nepresvedčilo ma spracovanie dvoch mužských zástupcov a to Debira – kanánskeho vojenského veliteľa a Jozueho – najvyššieho vodcu Izraela. Zmietali ma teda pochybnosti, či autorka „rozumie“ mužskému svetu, veď na scéne deja sa objavil hlavný hrdina Salmon – popredný vodca Júdovho kmeňa.

Rozvíril sa sled rozhovorov, udalostí, situácií, ktorých koniec je predvídateľný a to, že Salmon a Rachab budú spolu „niečo“ riešiť. Cesta k šťastnému koncu, však knihe neuberá na kvalite a aj keď je to zväčša o dobývaní Rachabinho srdca, očisťovaní starých rán, uvedomovaní si neoceniteľnej hodnoty, kde je nezastúpiteľná pozícia Božej lásky a milosrdenstva, môže byť inšpiratívna aj pre mužov. Ja si napríklad odnášam tento postreh, keď Jozue radí Salmonovi: „Synak, žena potrebuje v láske cítiť istotu. Musí vedieť, že jej manžel prijíma všetko, čo sa s ňou spája, a aj tak ju ľúbi. Byť spoznaná skrz naskrz vrátane minulých zlyhaní, povahových nedostatkov a byť napriek tomu milovaná, taká je zaslúbená zem ženského srdca. Tam nachádza pokoj.“

Moje celkové hodnotenie je nadpriemerné, dovoľm si odhadnúť, že o tri levely lepšie ako pozerať Burlivé víno a o štyri levely lepšie ako Panelák. Odporúčam kúpiť ako darček pre mamku, manželku, sestru či priateľku....

Dávid Rikk - Yan

TIPY NA HRY

Skauting sa stal celoživotnou púťou

O sestre Edite Eckhausovej som počul vďaka Mufimu už veľa, no som rád, že som sa s touto milou a usmievavou dámou, vo svojom veku s naozaj úctyhodným prehľadom, mohol aj osobne stretnúť. Na tento deň som sa ako správny milovník histórie veľmi tešil. Nie každý deň si predsa môžete poklebetiť s najstaršou skautkou v Prešove a pravdepodobne aj na celom Slovensku.

Diskusia so sestrou Editou bola naozaj veľmi zaujímavá. Vo svojom peknom veku 94 rokov má ešte stále ohromný prehľad takmer vo všetkých oblastiach. Dokonca zvláda aj prácu s počítačom a internetom. Našu debatu sme sa však snažili orientovať hlavne na skauting v Prešove a jej pôsobenie v ňom.

Prvá otázka bola klasická. Aký bol začiatok celoživotného skautského putovania:

„Do skautingu som sa dostala ako 8 ročná vďaka mojej tete. Bola tiež skautkou a dobrou priateľkou Alžbety Uhnákovej. Keďže som všade s ňou chodila, dotiahla ma aj do dievčenského skautského oddielu. Oddiel viedla sr. Uhnáková a bola som v ňom najmladšou členkou“.

Plynule sme prešli na účasť na skautskom jamboree v roku 1933:

„Na oficiálnu účasť na svetovom skautskom jamboree v Gödöllő som ešte nemala dostatočný vek. Rodičia mi ako 14 ročnej vybavili ubytovanie u príbuzných v Budapešti. Tak som sa mohla síce neoficiálne zúčastniť celého jamboree. Z Prešova nás tam bolo desať skautiek, ktoré viedla sestra Uhnáková. Bola to doba kedy ešte angličtina neletela, ale najpoužívanejším slovíčkom na jamboree bolo slovo „čendž“ a každý menil čo mohol. Mám z tejto doby ešte pár obrázkov, ktoré mi tam namaľovali a ba aj nejakú fotografiu,“ spomína sestra Edita. „Taktiež bola sranda sledovať skautov z afrických krajín ako im tam v lete, v Maďarsku, bola stále hrozná zima“.

Nemohli sa nespomenúť skautské tábory:

„Tie boli počas 1. ČSR delené na chlapčenské a dievčenské. Žiadna koedukácia. Dokonca bola presne stanovená minimálna vzdialenosť medzi táborami. Raz sme táborili neďaleko Hanušoviec a chlapci (táborili na opačnom brehu) išli na nákup na mlieko, ktoré nám potom mali priniesť. Nechcelo sa im ho však prenášať v nádobách cez Topľu a tak ho vypili a na druhom brehu namiesto mlieka do nádob nabrali vodu z Tople. Skauting v Prešove bol v tých časoch veľmi silný. Na prešovskom dievčenskom táborisku sa neskôr dokonca uskutočnila prvá dievčenská Lesná škola na Slovensku. Prešovskí skauti mali rôzne táborové lokality. Zbor prešovských maďarských skautov táboril pri Ružbachoch. V tých časoch sme mali veľmi dobré vzťahy so skautmi zo Sabinova, naopak s Košičanmi to bola stále rivalita, samozrejme len v dobrom“.

Nasledoval prvý zákaz skautingu v roku 1938 a jeho obnova v roku 1945:

„Žiaľ, potom prišla jedna krutá vojna, čo všetko zničilo. Stratili sa mnoho vzácných skautských materiálov. Po vojne som sa ocitla v Prahe, kde som pracovala na ministerstve. Zaregistrovala som sa v Českom Junákoví. Český skauting bol oproti nášmu slovenskému trochu odlišný. Do Prešova som sa vrátila, žiaľ už neskoro na to, aby som sa mohla aktívne zapojiť do obnovy skautingu. V roku 1948 už začala druhá likvidácia skautingu“.

Nadišlo obdobie, kedy bol skauting komunistickým režimom zakázaný:

„Boli pokusy (zrejme zo strany ŠtB) dosadiť medzi nás špicľov. Bez úspechu. Vzájomne sme sa poznali, po celý ten čas sme vedeli jeden o druhom a tak sme sa stále pri obnovení našli bez slova, každý vedel kde patrí, do akej partie“.

Skauting na krátku dobu ožil v rokoch 1968 – 70:

„No potom prišiel rok 1968, to sa už rozbiehalo lepšie. Lebo už som bola stará, bola som menovaná okresnou vodkyňou dievčenského kmeňa. Všetky moje deti v tej dobe skautovali tiež, takisto aj deti mojich rovesníkov. Vyrastala nová generácia. Stále si spomínam aj na skautské tábory. Na vytopený tábor pri Hornáde v roku 1969 a následnú evakuáciu na Svinku.“

Tiež sa mi páčilo ako na tábore robil br. Grizly (Karol Revický) Tri orlie perá. Hlad a mlčanie mal už splnené a ostávalo mu len v samote a nevidený prežiť 24 hodín mimo tábora, no zbadal ho hubár a on sa vrátil do tábora. Nemusel, nik z nás ho predsa nevidel a mohol to zatajiť. Preukázal vtedy skautskú česť, keď sa vrátil“.

„Sestre Uhnákovej – Smatanovej bolo v roku 1969 udelené najvyššie skautské vyznamenanie Rad strieborného trojlístka. Zomrela v čase, keď bol skauting zakázaný a pochovali ju aj s vyznamenaním. Po obnovení v roku 1989 ma náčelníctvo požiadalo, aby som vyznamenanie od pozostalých vyzdvihla a doručila náčelníctvu. Ich požiadavka sa splniť nedala“.

Novodobá história skautingu začala po novembri 1989 (obsah rozhovoru je v skrátenej forme):

Po roku 1989, ako už bolo spomínané starší skauti o sebe navzájom vedeli, zapojili sa do tretej

obnovy skautingu v Prešove. Bola členkou okresnej skautskej rady a viedla dievčenský kmeň. Bola zvolená za členku do celoslovenskej Dievčenskej kmeňovej rady. Spomínala na prvé skautské tábory po obnovení, ktoré uskutočňovali v Nižnom Slavkove. Spomenula aj spoluprácu s vtedajším primátorom Prešova pánom Sopkom, ktorý skautom bol veľmi v ústretový. Akosi zabudla spomenúť, že náčelníctvom Slovenského skautingu bola vyznamenaná zlatou medailou Za skautskú vernosť.

Aký bol skauting v minulosti, aký je dnes:

„Skautov v minulosti nikde nevynechali, no dnes ich je vidieť len veľmi málo. A už aj tie zvieratá sa miestami zbláznil. Vtedy sme si postavili stany, ohník a nebáli sa medveďov, ktorí nám už aj po Prešove behajú. No táto doba je iná. Do niektorých vecí je dnes ťažko sa vpratať, veď sme vznikli v minulom storočí. No aspoň lásku k prírode a ľuďom by sme si mali zachovať. V

tejto dobe sa mi nepáči, že na veľa vecí hľadáme len cez peniaze. V minulosti sme si hradili všetko sami, ani by nás nenapadlo si napríklad preplatiť cestovné“.

Na záver ďakujem v mene oblastnej rady sestre Edite za naozaj veľmi príjemný rozhovor a jej pohľad na veci minulé i súčasné. Verím, že sa nám ešte niekedy podarí spolu poklebetiť a pospomínať na pekné chvíle strávené v skautingu.

Rozhovor pripravili:

Jozef Miloš – Mufi

Michal Novák - Čičan

Z OBLASTI

Život je zmena

Je to stará pravda, ktorá hovorí o neustálej premene jednotvárnosti aj o určitom nevyhnutnom procese. Čas plynie a všetko dozrieva, mení sa, jedna forma nahrádza druhu. Tak by sa dalo filozofovať dlho, chcem však vašu pozornosť upriamiť na fungovanie novej oblastnej rady, ktorú si delegáti oblastného zhromaždenia zvolili v sobotu 9. novembra 2013. Ako sa rozbehla jej činnosť a čím sa zaoberala doteraz?

Prvé stretnutie oblastnej rady sa uskutočnilo 26. novembra 2013. Bolo to stretnutie, na ktorej odchádzajúca rada oboznámila členov novej rady so situáciou v oblasti, s ekonomikou, záväzkami a ťarchami z minulosti, s agendou oblasti a s najbližším oblastným podujatím. Odovzdávanie Betlehemského svetla v Zakopanom. Okrem toho prioritou ostáva oblastný projekt, ktorý musí zvládnuť nová oblastná rada sama.

Skelet oblastného projektu sa začal rodiť na ďalšom zasadnutí novej oblastnej rady, 17. decembra 2013. Na ňom sme sa dohodli, že projekt bude zahŕňať štyri hlavné položky: vzdelávanie, voľnočasové aktivity, komunikácia, režijné náklady.

V položke vzdelávanie zostal Základný kurz, Kurz prvej pomoci,

radcovský kurz, motivačno-vzdelávacie stretnutie pre radcov družín a motivačno-vzdelávacie podujatie Petrolejka.

V položke voľnočasové aktivity figuruje roverský oblastný zraz, Do položky komunikácia spadajú

výjazdy k zborom, oblastník a dve rozšírené rady. Hlaváčkové skautské dni, Deň detí vo Vranove nad Topľou a Betlehemské svetlo. Réžiu myslím bližšie netreba rozvádzať, sú to položky spojené s prevádzkou kancelárie. Toto všetko sa do detailov rozpracovalo a definitívne ujednotilo na tretej oblastnej rade konanej 16. januára 2014.

Doladil sa projekt, riešili sa termíny návštev skautov v Medzilaborciach a Vranove nad Topľou. Vrátili sme sa aj k perspektívam a výhliadkam fungovania, vybavenia a financovania oblastnej chaty Kanné. Keďže nová oblastná rada ešte zberá skúsenosti, odbornými radcami nám boli br. Tammy a br. Mufi. (pozri obrázok) Patrí im za to naše poďakovanie.

Máme pred sebou rok 2014, napli sme novú plachtu a dúfam, že skauti v našej oblasti pocítia „lepší ťah“ našej oblastnej lodičky. Veď si to všetci želáme. Život to je neustála zmena a zdokonaľovanie.

Martin Raškovský – Veľký Medveď

MYŠLIENKA

„Když chcete něco najít, nemůžete udělat nic lepšího než hledat. Když hledáte, obvykle jistě něco najdete, ale není to vždycky to, oč vám šlo.“

J.R.R. Tolkien - Hobit

Rolling Stones

Lucia Piusi v istej skladbe spieva, že v roku '91 bola ešte Bratislava skanzen, kde kapely rástli ako huby po daždi. Zvláštne, koľko kapiel aj v dnešnej dobe vznikne, ale ich odkaz človeku nepovie nič. Presadí sa minimum. Totiž, je to už len málokedy prirodzená syntax nástrojov, túžby po hraní, možnosti a lásky k hudbe. Kapely často vznikajú takým tým silným zlepením, kde si pár chlapcov povie, že počúvajú relatívne podobnú hudbu a mať kapelu je cool. Najčastejšie to skončí pri kopírovaní Radioheadu (čo je určite ten lepší prípad) alebo inej hviezdy.

Pred 50 rokmi sa na londýnskom predmestí odohrával úplne iný príbeh. Za čias, keď si rocknroll ešte len hľadal svoju cestu, a svetu kraľovali bluesmani a jazzmani, si prvýkrát podali ruku Keith Richards a Mick Jagger. Dá sa povedať, že to bola láska na prvý pohľad.

Rolling Stones začínali s cover verziami Muddyho Watersa a Chucka Barryho. Na rozdiel od iných kapiel však nikdy nebrali hudbu ako bokovku. Oni hudbu žili. Ako teda začala britská hudobná invázia? V dvojizbovom byte na predmestí, bez základného hygienického vybavenia, ktorý obývalo 5 málokedy triezvych podnájomníkov.

Keith Richards na tie časy spomína asi takto: Málokedy sme jedli, viac sme hrali. O požíveň sa nám chodili starať dievčatá z koncertov. Nikdy sme neumývali riad a nemali sme ani wc. Do istého kúta bytu to nikdy nebol veľmi príjemný pohľad. Nájom sme platili z toho mála, čo sme dostali od rodičov a za odohrané koncerty. Väčšina peňazí išla na nové struny a zosilovače. Hudba nás naplňovala viac ako plný žalúdok.

V 60. rokoch bola tvorba The Rolling Stones charakteristická typickými tvrdými rockovými prvkami v rytme, výraze, inštrumentálnom obsadení a harmonikových partoch. Stouni si častým koncertovaním rýchlo našli fanúšikov. Po šnúre v USA prišlo mnoho ohlasov a ešte lepšie prijatie ako v Británii. Rýchlo sa stali originálnou kapelou na trhu s veľkými šoukami na stage-i. Charakteristické Richardsove gitarové riffy a Wattsov rytmický bez hajtky spôsobil celosvetovú hudobnú revolúciu.

Zatiaľ, čo Beatles boli vždy za dobrých chlapcov, Rolling stones boli opakom. Od začiatku sa s ich hudbou spájalo rebelantstvo,

protest proti spoločnosti so zaužívanými normami správania. Šokujúcou bola i správa o zatknutí Micka Jaggera, Keitha Richarda a vtedajšieho druhého gitaristu Briana Jonesa v roku 1967 za užívanie drog. Táto udalosť znamenala krízu v ich práci, počas ktorej došlo takmer k rozpadu skupiny. Richards v knihe The Life tiež píše, že boli zatknutí mnoho krát, hlavne počas druhého turné v USA.

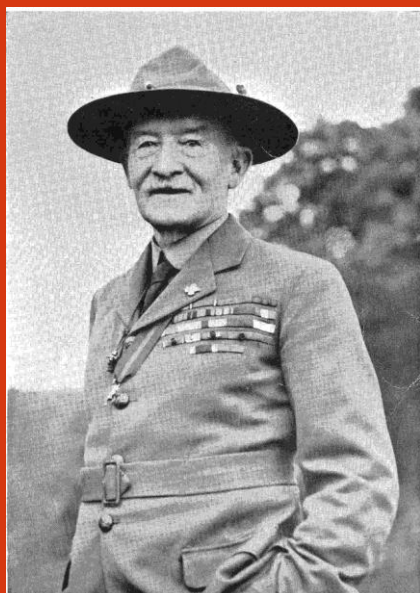
Ako však roky plynuli, Stouni sa vyprofilovali a stali sa legendami. Sú jednou s najdlhšie hrajúcich kapiel súčasnosti, to však neznamená že stratili formu. Dôkazom toho je aj ich koncert na Glastonbury 2013 napriek tomu, že tri štvrtiny kapely už majú po 70ke.

<http://www.youtube.com/watch?v=kxPoCgk7A90>

<http://www.youtube.com/watch?v=vBecM3CQVD8>

Matej Král' - Kovi

B-P SLOVO

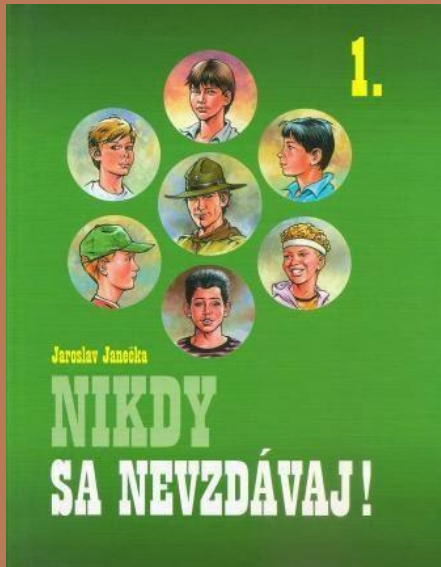
Vodcova odmena

Nečakajte, že váš život bude prechádzka ružovým sadom, nebola by to predsa žiadna zábava, keby to tak bolo. Budte pripravení, že vás pri práci so skautmi určite stretnú neúspechy aj sklamania. Budte však trpezliví: mnohým ľuďom zničil prácu alebo kariéru nedostatok trpezlivosti, častejšie ako alkohol či iné neresti.

Budete musieť trepzlivo znášať nepríjemnú kritiku a výmysly byrokracie, no odmena vás neminie. Uspokojenie z toho, že som sa pokúsil splniť svoju úlohu aj za cenu sebazaprenia, že som rozvíjal osobnosti mladých chlapcov, ktoré ich v živote posunú na vyššiu úroveň, mi prináša odmenu, ktorú nedokážem dobre opísať slovami. Vedomie, že som bojoval proti návratu zla, ktoré – ak by sme to dopustili – môže čoskoro pohltiť našu mladež, dáva človeku pevnú útechu...

Lord BADEN POWELL – Rady skautským vodcom (Slovenský skauting, 2006)

Darček k storočnici

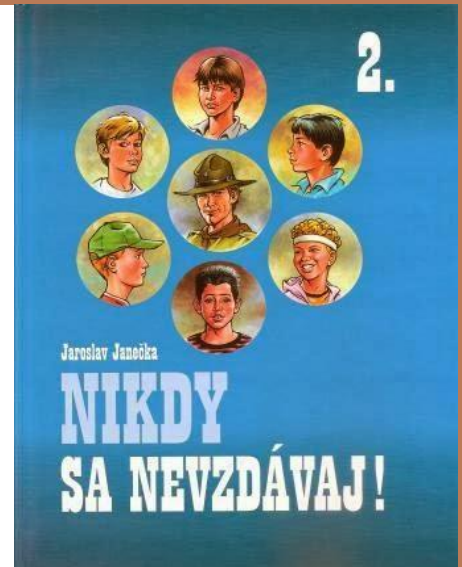

jeho pôsobenia v 1. oddieli skautov v Dubnici nad Váhom ako aj zo života skautov v 117. zbore. Veľa námetov mu poskytla aj jeho horolezecká minulosť.

Ústrednou témou románu sú neobyčajné dobrodružstvá chlapcov, skautov z družiny Líšok, a ich strastiplné osudy. Títo malí hrdinovia vo svojich srdciach uznávajú hodnoty ako sú priateľstvo, spravodlivosť a česť. Život sa však s nimi nemaznal a často sú vystavení rôznym nástrahám, nepriazni osudu neraz i prírodným živlom. Pre dosiahnutie svojich cieľov sú ochotní siahnúť až na dno svojich síl. Viacdielny román Nikdy sa nevzdávaj! obsahuje všetko, čo k dobrodružnému žánru patrí: napätie, záhady, boj o priateľstvo a detektívne zápletky. Čitateľ sa dozvie, ako sa im darilo či nedarilo naplniť heslo Prvého oddielu skautov: Nikdy sa nevzdávaj!

V družine Líšok, ako je to bežné, sa stretli chlapci rôznych pováh, záľub či sociálneho postavenia. Napriek tomu sa im podarilo vytvoriť súdržný kolektív. Pod vedením skúsených vedúcich, či už radcov družín alebo vodcov oddielov sa formovali ich osobnosti a chlapci sa krôčik po krôčiku zbavovali zlých návykov a vlastností. To len dokazuje, aký význam má skauting na výchovu mládeže aj v dnešnej dobe, kedy sa postupne vytráca zo života elementárna slušnosť a duchovné hodnoty.

Je len škoda, že autor nenašiel pochopenie či pomoc pri vydaní románu vo vedení Slovenského skautingu. Už aj preto, že je to jeden z mála skautských románov na

Slovensku. Preto vydal brat Amos prvé dva diely na vlastné náklady.

V súčasnosti brat Jaro Janečka robí posledné úpravy tretieho dielu románu. Želám mu, aby aj tento diel trilógie bol tak dobre napísaný, ako prvé dve časti. A tiež verím, že sa nájde sponzor, ktorý by bol ochotný uhradiť aspoň časť nákladov na vydanie záverečného dielu.

Milý brat Amos. Ďakujeme ti, že si prispel svojím románom, ako i svojou prácou pri písaní zborovej kroniky k lepšiemu pochopeniu významu skautingu. Nech sa ti darí!

Vladimír Janečka - Bobor

V nedeľu 27.10.2013 popoludní prebehla vo výstavných priestoroch ZŠ v Hornom Srní vernisáž výstavy „10 rokov skautingu v Hornom Srní a Nemšovej očami fotografů.“ Otvorenia výstavy sa zúčastnili okrem vedenia 117. zboru aj starosta OÚ, skauti spriatených zborov a tiež skauti z Moravy, zo Štítnej nad Vlárí a široká verejnosť.

Súčasťou otvorenia výstavy bol aj krst prvých dvoch dielov skautského románu Nikdy sa nevzdávaj! Autorom románu je dlhoročný člen klubu oldskautov nášho zboru brat Ing. Jaroslav Janečka, skautským menom Amos.

Pri písaní románu čerpal brat Amos okrem vlastnej fantázie aj zo skúseností nadobudnutých počas

INSPIRATION

Road trip Finland 2013

Kto niekedy v živote nesníval o drsných, ale nádherných severských krajinách? O pokojnej hladine fínskych jazier a majestátnych fjordoch nórskeho pobrežia? O pohostinnosti tamojších ľudí a nekonečných západoch slnka?

http://www.outdoorfilmy.sk/kratke/415/road-trip-finsko-2013?fb_action_ids=739984559345896&fb_action_types=og.likes&fb_source=other_multiline&action_object_map=%5B230673050390490%5D&action_type_map=%5B%22og.likes%22%5D&action_ref_map=%5B%5D

Športová Filoména

Vianočné trojdnie býva čistý veget. Betlehemske svetlo a žiara vianočných stromčekov. Brušká sa zaokrúhlia od nepretržitého prísunu koláčov, mäsa, šalátu. V ľubovoľnom poradí. Venujeme sa niečomu inému ako jedeniu, poval'ovaniu, a návštevám? Skauti z Východoslovenskej oblasti na štvrtý deň športujú. Prešovskí skauti zo 49.zboru Geronimo už roky usporadúvajú 27.12. Filoménsky turnaj v mene fyzického rozvoja skautskej spoločnosti.

Súťaž sú tradične v troch disciplínach (lakros + dve iné) v dvoch telocvičniach. V menšej telocvični chýbal rozhodca, tak to bolo len na všímavosti divákov (ktorých tvorili nehrajúci členovia tímov). Fresbee, či hádzanie taniera patrí medzi najobľúbenejšie táborové či výletové športy. Bolo to vidieť na trénoch hodoch i chytaní, s výskokom či bez, najmä na chlapcoch z 65. zboru Brabeňáki. Darmo, v Sabinove je tanier výbavou takmer povinnou. Alebo by tomu človek aspoň veril.

Skórovanie nie do brány, ale o stenu, prinášalo groteskné góly. A tanier žil vlastným životom.

Stabilnou disciplínou je lakros, šport, ktorý sa ťažko trénuje bez náčinia. Taktiky neskúsených hráčov preto spočívali najmä v behaní a bránení, samozrejme iba s lakroskou. Loptičkou sa zaoberali len ostrieľaní lakrosáci, my menej skúsení sme viedli šermiarske súboje. Je očividné, že lakros je domovským športom 49.zboru Geronimo. Na ich lakrosovom tancovaní (fascinujúca technika nôh a rúk) sme mohli oči nechať. Oni zas nechávali góly. Škoda, že som nevidela zápas dvoch Geronimáckych tímov. Tieto zápasy sa vyznačujú mohutným skandovaním pri sólo nájazdoch a skvelými brankármi rozhodujúcimi v posledných sekundách.

Kto by nepoznal vybíjanú z hodín telesnej na základke. Retro nasledovalo po obedíku, vytúžených bagetách (pri behaní človeku naozaj vyhladne). Vládl taký menší zmätok v pravidlách, ale hrať či vyhrať sa dalo aj tak. Vybíjaná je hra tvrdých mužov/žien/detí. Strety hráčov s loptou niekedy končili na zemi, našťastie bez trvalejších následkov.

Ako sa to začalo, tak sa to aj skončilo. Hostiaci Geronimáci hrali za A-tím, Medvedziky a Rekreaty. Stropkov hájili Žlté šípy a Sabinov s Prešovom postavil jeden tím 177 DHG MPS IK...alebo nejak tak. Víťazstvo si už po tretíkrát odniesol tím 177 DHG MPS IK a s ním aj putovnú trofej. Na záver už len dokumentačné fotky jednotlivých tímov a šup do šatne. **Ďakujeme Geronimu** za vytrvalosť usporadúvať oblasť športový turnaj a snáď sa o rok vidíme a športujeme zas.

Terézia Molnárová – Ihlička
foto: Barbora Kovalíková

VLŠ

V lete na Baobabe

Predstavte si, že zažijete desať dní, ktoré Vás pohltia tak, že po návrate do reality sa len obzriete okolo seba a poviete si: "čo tu robím? Prečo je tu toľko svetla a toľko ponáhľajúcich sa ľudí?". Azda niektorí si matne spomínate na podobný pocit. Ja som si ho zažila toto leto po tom, ako som vystúpila v Bratislave na Hlavnej stanici a za sebou som mala prvú časť vodcovskej letnej školy Baobab.

Posledná kontrola vecí podľa zoznamu v mailoch, zadanie GPS súradníc do google maps a hajde na vlakovú stanicu smer ďaleký východ.

Ešte že som na tú niekoľko hodinovú cestu nebola sama. Pár vymenených správ so spoluúčastníkmi prostredníctvom sociálnej siete ma ubezpečilo, že o zaujímavých ľudí nebude núdza. Ako to už býva, cesta vlakom ubehla rýchlo. Obrazy za oknom sa rýchlo striedali, až kým sme nezastavili v Prešove a odtiaľ autobusom do dediny Lačnov. Táto dedina mala jednu zvláštnosť, ktorú si dokonca aj môžete vygoogliť. Bol tam kopec, z ktorého keď ste niečo pustili, tak namiesto toho aby tá vec išla dole, išla hore. Pán Isaac Newton by to asi nazval system error. Nuž a práve v tejto dedine sa nám všetkým začalo tých 10 skvelých dní.

V neurčitý čas Č nám zazvonil neidentifikovateľný mobil M, z ktorého sa ozval tajomný hlas s prvými pokynmi. Čakal nás príbeh o princeznej a tigrovi, mapa s miestom stretnutia a pár obyčajných vajíček, z ktorých sa o pár minút stali tie najdôležitejšie bytosti v našom živote – naše deti, ktorým predsa nemohlo chýbať meno, nejaké tie kozmetické úpravy a pravdaže budúcnosť, akú si želajú rodičia. Úloha bola jednoduchá, vajíčko, teda pardón, naša ratolesť, mala prežiť celú cestu na Kanné, miesto konania letnej časti. Ako (vraj) už býva dobrým zvykom, druhý deň ráno sme začali drobným puťákom, ktorého cieľová stanica bol kopec nad Kanné.

Jára Cimrman, jeden z "největších českých dramatiků, básníků, hudebníků, učitelů, cestovatelů, filozofů, vynálezců, kriminalistů a sportovců své doby"

Vedeli ste, že nebyť Cimrmana, Eiffelovka by vyzerala úplne inak? A čo taká žiarovka? Po česky žárovka, pôvodne járovka na počesť pána Cimrmana. Áno, Cimrman bol plný nápadov, jednoducho osoba plná inšpirácie. A práve tá inšpirácia nás priviedla na miesto, kde kedysi Cimrman našiel tú svoju. Hľadanie inšpirácie nás sprevádzalo denne denne. Či už počas prednáškových blokov alebo pri hľadaní odpovede na otázku kto nás inšpiroval, koho sme inšpirovali my...

Siahnuť až na dno

Je priam fyzicky (a aj trochu psychicky) nemožné porozprávať, čo všetko sme počas tých 2 týždňov prežili, vyskúšali, vypočuli, videli (ochutnali?), napriek tomu skúsím napísať aspoň o tom, čo si moja dlhodobá pamäť pamätá najviac. Veď na taký let rogalom a stavbu mosta predsa len tak ľahko nezabudnete a už vôbec nie, keď išlo o vynález skvelého Jári! Svoje kretívne „ja“ a umelecké cítenie sme preukázali pri vymýšľaní opery (operu s takými highlightmi, ako napr. tanec múčnych červov) a následne aj preniesli na dosky, ktoré znamenajú svet. Nechýbala ani hladovka na podporenie spoločného začiatku plnenia si žalúdkov. Hladovka dosiahla svoje ovocie, čoho bol dôkazom pokrik pred každým jedlom: „Hory, lesy, hryzneme si!“.

To, na čo sa doma neodvážim

Už veľakrát ma doma v Bratislave lákalo skúsiť sa obliecť do maskáčov, do rúk

vziať strelnú zbraň plnú guľčiek naplnených farbou a rozbehnúť sa proti nepriateľom. Nie, nie som militaristicky založený človek, len som tým chcela povedať, že som si vždy chcela vyskúšať paintball a na Babobabe som túto možnosť mala.

Jedného krásneho slnečného dňa (dátum, ani ktorý deň v týždni to bol, to ozaj neviem) sme boli vyhnaní (prehnane povedané) hľadať inšpiráciu do blízkeho a ak sme chceli, tak aj ďalekého okolia. Zatiaľ čo my sme hľadali inšpiráciu, spoznali miestneho uja baču a jeho super psov, bao tím pre nás pripravil prekvapenie. Keď sme sa po dvoch hodinách vrátili, čakali nás maskáče, chrániče, helmy a zbrane na paintball. Dostali sme inštrukcie kam strieľať a kam rozhodne nie, rozdelili sme sa a už to išlo. Schytať pár rán...veď čo je v porovnaní so zábavou, ktorú si užijete s partičkou skvelých ľudí?

Čiže Vy vraj nepoznáte Cimrmana?

Ostré svetlo, pohár vody chrstnutý do očí a ty sedíš na kamennej zemi a nič nechápeš. Vyťahujú z teba informácie o úžasnom Járovi, kde si ho naposledy videl. Keď v snahe ochrániť Járu odpovedáš, že si ho nikdy nevidel a že ho ani nepoznáš a už vonkocom nevieš nič o nejakom obraze, ukazujú ti usvedčujúcu fotografiu- ty s Járom v priateľskom objatí. A už ťa majú, niet úniku. Si zamknutý v kôlničke spolu s ďalšími 16 ľuďmi. Snaha o boj, vzoprieť sa strážcom sa nevypláca, ostáva len útek. Beh cez všetky možné kriky, preskakovanie popadaného dreva, skrývanie sa v žihľave. V päťách auto a pred tebou len strmý svah, jediná cesta ku záchrane vedie hore...Áno, aj takto môže vyzeráť normálny večer na Baobabe.

Začalo to ešusom...

Posledných pár slov o letnej časti budem venovať hudbe, veď aj sám veľký

Cimrman skomponoval niekoľko hudobných veľdiel, ako napríklad Fuga pro kytaru a heligon, Elektrický valčík alebo Šel nádražák na mlíči (zdroj: wikipedia.cz). Začalo to jedným čakaním na obed. Zvuk búchania príboru o ešus sa niesol vzduchom a postupne sa pridávali ďalšie a ďalšie ešusy s rôznym zafarbením zvuku.

A tramtaratá, ešusový orchester bol na svete, absolvoval niekoľko úspešných premiér a derniér na svojej domácej scéne, v prístrešku pri kôlničke. Ako sa rozrastal náš repertoár, napadlo nás vymyslieť vlastnú pesničku...A čom by sa v nej malo písať? No predsa o tom, ako nám bolo 10 dní dobre. Premiéra našej piesne s názvom Takata Bao zožala enormný úspech, diváci si vyžiadali opakovačku. A my sme boli radi, že sme radi. A ako to chodí, lúčenie bolo ťažké. Pri odchode zazneli ešte tóny našej pesničky a spolu s ostatnými účastníkmi sme sa vybrali realizovať naše vodcovské projekty...

Podakovanie

Týchto skvelých a neopakovateľných 11 dní na Vodcovskej lesnej škole Baobab sa uskutočnila vďaka ochote hŕstky skvelých ľudí a finančnej podpory Slovenského skautingu a Nádacie Tatra Banky. Ďakujeme.

Lucia Demková

TIPY NA FILM

zdroj obrázkov:
www.csfd.cz

9. SKAUTSKÝ CHARITATÍVNY

PLES

KEDY: 8.2.2014 O 18:30

KDE : V JEDÁLNI GYMNÁZIA
BL. P. P. GOJDIČA
TOMBOLA, DJ, ŠVÉDSKE STOLY

CENA LÍSTKOV:

JEDNOTLIVEC
15 €

PÁR
25 €

REZERVÁCIA LÍSTKOV:

MIRIAM KARAHUTOVÁ
0915 364 568

KRISTÍNA BALÍKOVÁ
0944 944 714

Až se léto zeptá, co ste dělali v zimě...

Čas letí a po zime, kedy si všetko oddýchne, príde jar, ktorá dozreje v leto. Oblíbený čas na dobrodružstvá. Zbytočne sedieť vo virtuálnom svete. Okrem spontánnych nápadov letných horúcich hláv, je tu aj ponuka skautských akcií, doma i v zahraničí.

Terézia Molnárová - Ihlička

Stredoeurópske jamboree 2014 - Prepared for the future!

Vyskúšajte si svoju angličtinu toto leto u susedov Čechov! Skauti vo veku 12 -17 rokov môžu zažiť medzinárodný skauting na jamboree, ktoré nadväzuje na 11. CEJ 2012 v Kráľovej Lehote na Slovensku. Tí starší +18 sú vítaní ako lídri skupín či staff. A samozrejme je aj možnosť prísť ako návšteva a užiť si deň na jamboree. Suma pre skautov - 120 €, pre staff 60€ a návštevný lístok by nemal prekročiť 30€. Jamboree sa uskutoční 3-9. 8. 2014, DOKSY, Česká republika.

Registrácia od 1.2. www.cej2014.cz

NAŠROT - Našlapaný roverský tábor 2014

Ak sa vám nechce byť súčasťou masového campovania, pre Vás je ideálny druhý ročník roverského tábora na táborisku U Zabitého (juhovýchodná Morava). Akcia je pre roverov a rangerov 15 -18 rokov. Ak neplánujete lesnú školu, tak 23. -29.8. sa môžete za približne 36€

(1000 Kč) dozvedieť ako roverovať či viesť roverský program.

Všetky fotky, videá, informácie, prihlášky <http://nasrot.skauting.cz/>

FONS Slovensko - Iba ten, kto pracuje na sebe, môže byť prospešný druhým!

Dlhoročná stálica na kurzovom nebi pre roverov vo veku 17 až 25 rokov. Žiari silno a intenzívne, preto by stálo za to, preskúmať túto hviezdu zblízka, nie cez ďalekohľad. Aktuálne tak môžete urobiť :

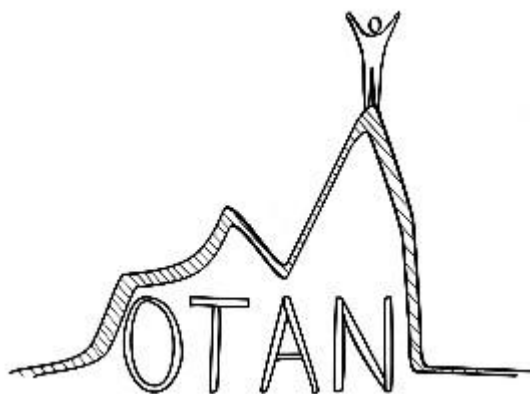
KDE? uprostred hlbokých lesov stredného Slovenska

KTO? 12 Čechov, 12 Slovákov; 12 chlapcov, 12 dievčat

KEDY? 15.-24. 8. 2014

AKO DLHO? 10 krásnych dní

KOLKO? nie viac než 2000czk/75euro (podľa dotácií)
prihláška na fons.skauting.sk

OTAN - Oľutuješ to, ak neprídeš!

Úspešný zážitkový kurz, ktorý motivoval mladých radcov z celého Slovenska už na ôsmich ročníkoch. Deviaty ročník môžete ochutnať aj Vy: 26. - 31.8. na strednom Slovensku v okolí Brezna. Kurz je určený 14 - 18 ročným skautom, roverom za 25€ na hlavu.

Všetko potrebné nájdete <http://otan.webnode.sk/>

EXPLORER BELT 2014 : UKRAJINA

Tretí ročník putujúcej roverskej akcie pre 18 - 30 ročných. Po Rumunsku, Estónsku nasleduje Ukrajina. Treba len vedieť dohovoriť sa anglicky (a so spolupútnikmi Čechmi a Poliakmi) a prejsť 15 -20 km denne. Akcia má aj prípravný víkend - 13.-15.6., kde sa vytvárajú putujúce skupinky a stanovujú ciele cesty. Samotnú Ukrajinu si užívate od 9. - 23.8. Uzávierka prihlášok je 9.3. a účastnícky poplatok je opäť približne 36€ (1000Kč) + 30% z cestovných nákladov na Ukrajinu.

Fotky, články z predošlých ročníkov, prihlásenie na www.explorerbelt.skauting.cz

Skautským vlakom cez Sibír

Zo zahraničnejších akcií upútala akcia nemeckých skautov. Od 31.7. - 19.8. organizujú expedíciu skautským vlakom z Berlína, cez Poľsko, Bielorusko, Moskvu, k jazeru Bajkal, kde sa na záver uskutoční tábor. V pätnástich vagónoch unikátneho vlaku by malo cestovať aj tridsať skautov zo Slovenska. Budeš to práve Ty? Viac info na international@scouting.sk alebo skauting.sk/skauti/zahranicie/zahranicne-akcie-2014-/

Vydal Slovenský skauting, Východoslovenská oblastná rada

Termín vydania: FEBRUÁR 2014

Nepredajné, len pre vnútornú potrebu. Neprešlo jazykovou úpravou.

Autori článkov:

Renata VLADYKOVÁ (n/a)

Branislava BIROŠOVÁ (33. zbor Ordo Salinae, Prešov- Solivar)

Jaroslav SUČKA (33. zbor Ordo Salinae, Prešov- Solivar)

Dávid RIKK (112. zbor Prameň Prešov – Sekčov)

Terézia BREZOVÁ (8. oddiel Jozefa Murgaša Kysak)

Michal NOVÁK (8. oddiel Jozefa Murgaša Kysak)

Jozef MIKLOŠ (49. zbor Geronimo Prešov)

Michael ŠIROKÝ (49. zbor Geronimo Prešov)

Alžbeta RUSNÁKOVÁ (49. zbor Geronimo Prešov)

Martin RAŠKOVSKÝ (126. zbor prof. Hlaváča Hermanovce)

Vladimír JANEČKA (117. zbor sv. Františka z Assisi Horné Srnie – Nemšová)

Terézia MOLNÁROVÁ (112. zbor Prameň Prešov – Sekčov)

Jeleň RUDOLF (112. zbor Prameň Prešov – Sekčov)

Martin KOVALÍK (49. zbor Geronimo Prešov)

Zuzana ĎURIŠOVÁ (112. zbor Prameň Prešov – Sekčov)

Matej KRÁL' (112. zbor Prameň Prešov – Sekčov)

Lucia DEMKOVÁ

Grafická & textová úprava:

Dávid Rikk – Yan (112. zbor Prameň Prešov – Sekčov)

Bankové spojenie:

Tatrabanka č.ú. 292 990 4868/1100

IČO: 37792725

Slovenský skauting,

Východoslovenská oblasť

V. Clementisa 16

SK – 08 001 Prešov

Slovak Republic